

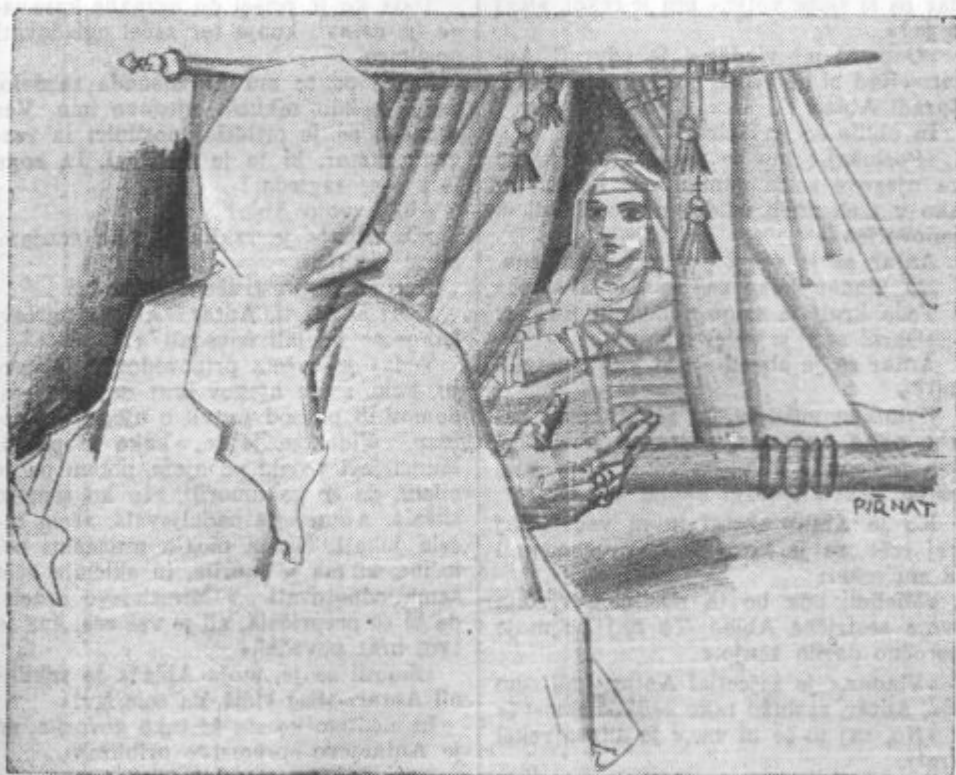
Antar

Arabska junaška zgodba

Šele ko je Antar zmagoslavno kriknil, so se spet upali odpreti oči. In zagledali so leva, ki je ležal na dvoje presekan na tleh.

mu najlepšega konja. Potem so odjezdili proti prestolnici.

Za kraljem in Antarjem so jezдили vojščaki Munzirjevi.

Antar pa je stal ponosno zraven njegaja. S sable je curjala kri in zapel je: »Za Ablino ljubezen sem storil to, Za Ablu sem na dvoje presekal strašnega leva.

Naj mi da Munzir tisoč velblodov, da jo bom naposled dobil.«

Kralj Munzir je bil navdušen:

»Vrnimo se v mesto,« je vzkliknil,

»in ti, Antar, pojdeš z menoj, prost.«

Razvezali so ujetniku noge. Dali so

Kmalu so prišli do kraljeve palače.

Ko je Munzir skočil s konja, je krenil z Antarjem v svoj kraljevski dom.

Kakor v sanjah je gledal Sedâdov sin stebre iz marmorja in porfirja.

V sobanah, ki so bile vse okrašene s zlatom in srebrom, je zagledal čudovite drage kamne, ki so se lesketali s sten.

Kakšno bogastvo! Kakšno razkošje! Toda Antar se ni nič vznemiril. Ni po-

znal cene teh dragotin in zato se jim še čudil ni.

Samo na Ablo je mislil in na trenutek, ko bo lahko pokleknil pred njo in ji rekel:

»Moja nevesta.«

Naposled so prišli v najrazkošnejšo sobano.

Na sredi je bila razprostrta dragoce-na preproga. Munzir je počepnil nanjo in velel Antarju, naj sede zraven njega. Veliko gostijo je priredil kralj Munzir, da bi razveselil neustrašenega junaka. Toda Antar je ostal žalosten.

Na Ablo je mislil. Kako daleč je bila od njega. In vendar, če je le zapri oči, jo je zagledal v duhu pred seboj.

Toda kralja Munzirja je zelo vznemirjala Antarjeva žalost. Vprašal ga je, kakaj ni vesel.

»Poglej, gostim te kakor princa, vendar pa si slabe volje,« mu je rekel. »Kaj ti je?«

»Odpusti mi vladar,« je odvrnil Antar. »Rad bi bil vesel, pa ne morem biti. Zaradi Able.«

In oblile so ga solze.

»Poslušaj,« mu je rekel kralj, ki so ga njegove solze ganile. »Če hočeš, lahko v treh dneh odideš domov. Ali si zadovoljen?«

Antar se je vrgel predenj na kolena.

»O, vladar, kako naj se ti zahvalim!«

Toda kralj je samo odmahnil z roko:

»Obrni se,« je velel Antarju.

Antar se je obrnil — in kaj je zagledal?

Dvanajst sužnjev, ki so bili črni kakor oglje, je nosilo krasno nosilnico, vso pozlačeno in posrebreno. In v njej so se lesketali dragi kamni in svila.

Ko je Antar obstal in ni vedel, kaj naj reče, se je kralj Munzir nasmehnil in mu rekel:

»Mislim, da bo ta nosilnica vredna tvoje sestrične Able. To naj bo moje poročno darilo zanjo.«

»Vladar,« je zajeceljal Antar, »ali sem jaz, Antar, zaslužil tako velikodušnost?«

»No, saj to še ni vse,« je mirno rekel kralj.

Za nosilnico sta se pokazala dva sužnja. Nesla sta veliko košaro lesketajočih se dragih kamnov.

Antar je vstal in segel med te dragotine, jemal jih je v roke in jih spuščal nazaj. In vedel je. Vsak tak kamen že pomeni lepo premoženje.

V mislih je spet zagledal Ablo, vso v teh biserih, v tej kraljevski nosilnici.

Da, tako jo je videl, kakor bi stala živa pred njim.

In vnovič so junaka Antarja oblile

solze. Toda to pot so bile solze veselja.

Tri dni nato se je Antar vrnil proti domu z velikim spremstvom.

Razen nosilnice in dragega kamenja, ki ga je dobil od kralja, je imel tudi ti-soč velblodov asafirskih, ki naj bi njegovemu stricu Maleku pokazali, da je junak dobro rešil svojo nalogo.

In Antar je potoval noč in dan, tako veliko je bilo njegovo hrepenenje po Abli. Cimprej je hotel priti v svojo domovino in če bi bili ljudje in živali zmogli, bi bil dirjal noč in dan.

Nekega jutra je Antar, ki je vodil svojo karavano, zagledal v daljavi skupino popotnikov. Za njimi je šla četa sužnjev, ki so nosili podobno nosilnico, kakor je bila njegova.

Antar je bil takrat že štirinajst dni na poti in skoraj prav toliko časa bo še moral potovati.

Toda ko je prišel do neznane karavane, je ustavil konja ter začel ogledovati nosilnico.

Tedaj pa se mu je iznenada zazdelo, da je nekdo zaklical njegovo ime. Ves začuden se je približal nosilnici in razgrnil zastor, ki jo je zakrival. In koga je v njej zagledal?

Ablo, svojo Ablo!

»O, Abla!« je vzkliknil. »Ali sanjam, ali si res ti?«

Ona pa je prestrašeno kriknila:

»Kaj si res ti, Antar? Ali nisi mrtev, kakor so mi bili povedali?«

Tedaj je začela pripovedovati Antarju, kako se je njegov brat Šejbub vrnil domov in povsod pravil o njegovem porazu. Videl ga je še, kako so planili Munzirjevi vojaki po njem, potem pa je mislil, da so ga umorili. »In ko sem to slišala, Antar,« je nadaljevala, »sem začela jokati. Nisem mogla prenašati bolečine, ki me je morila, in sklenila sem sama odpotovati v Munzirjevo deželo, da bi se prepričala, ali je vse res, kar je tvoj brat povedal.«

»Zmotil se je, moja Abla!« je vzkliknil Antar. »Saj vidiš, da sem živ!«

In medtem ko sta še tako govorila, se je Antarjevo spremstvo približalo.

Abla je zagledala prve velblode in za njimi se je zalesketala krasna nosilnica, dar kralja Munzirja. Nato je zagledala še skrinjo dragih kamnov, ki so jo nesli črni sužnji. Potem pa še druge velblode, da je bilo vse obzorje kakor z belimi oblaki pokrito.

»Kaj je to?« je vprašala Abla. »Kateri bogatin je lastnik tega bogastva?«

»Antar!« je odvrnil mladi junak. »Skozi puščave sem prišel k tebi, Abla, in zdaj boš moja žena!« Konec.

Slavko Štine:

Trije bratje

Trije zrastle so sinovi,
v borni kočici očetu;
dva usodi negotovi
sta sledeč, odšla po svetu.

Prvi želel si je slave, —
zanjo se je silno trudil;
ko prišel je do veljave, —
glavo svojo je izgubil...

Drugi želel je bogastva —
našel ga je siromaček;
iz zavisti in sovraštva
zopet je postal — beraček...

Tretji sin pa je ljubeče
strégel svojemu očetu;
v koči našel je več sreče,
kot bi je v bogatem svetu!

Gustav Strniša:

Sinica

Pastirji navadno niso pravi prijatelji ptičev, saj jih radi love na limance in prodajajo, ali pa zapirajo v kletke, da ptički v suženstvu miro in prepevajo svoje koprneče popevke.

Filip je bil izjema, tako je ljubil ptice, da je vedno strl in razmetal vsake limance, ki jih je iztaknil. Če je kam prišel, kjer so imeli zaprtega kakega krilatega pevca, je rad skrivaj odprl kletko in pomagal ptičku v prostost.

svoje razpolaga s ptičem, ki ga je sam ujel.

Filip se zato ni nič izpremenil, le prilike ni več imel, da bi ptičke spuščal iz kletk, ker ga je takoj vsak napodil, če ga je videl v bližini kake gajbice.

Na paši je imel Filip vedno dovolj krilatih tovarišev okoli sebe. Drobil jim je kruh, jih klical, jim vablivo žvižgal in se veselil, ko je opazil, kako so nekateri prileteli k njemu ter mu sedali na ramo in na glavo.

Če ga kdaj ni bilo na pašo, so ptički to najpreje opazili, glasno so čivkali, kakor bi povpraševali po njem.

Nekoč je bil Filip bolan. Ponoči ni skoro nič spal, ker ga je bolela glava. Drugi dan je truden in slabovoljen prišel na pašo.

Ptički se niso ozirali na njegovo slabo voljo, prileteli so k njemu kakor običajno. Deček se jim je trudno nasmehnil in jim pričel drobiti druh.

Bilo je zelo vroče in čutil je omotico. Utrujen je legel pod grm in zaspal.

Ta kratek oddih ga je skoraj stal življenje. Ko je namreč tako ležal, se je izpod grma izmotal velik modras, ki je sikajoč jel iztezati svojo drobno glavo in nihati z njo v zraku.

Prav tedaj je priletela k pastirčku drobna sinica in mu sedla na prsi. Deček se ni brigal za njo, niti je ni čutil. Sinica se ni dala kar tako odpraviti, bila je njegov vsakdanji gost, ta dan se je nekoliko zakasnila, a prikrajšana ni hotela biti.

Modrasove oči so zasijale, glava se je okrenila proti pastirčku in že je zasikalo v zraku, strupenec je hotel dečka počiti.

Tisti hip pa je sfrlela sinica Filipu na obraz in ga tako močno kavsnila, da je preplašen skočil kvišku, prav tedaj, ko je mimo njega švistnilo vitko kačje telo.

Pastir se je preplašen ozrl in videl mo-

Spočetka ljudje tega niso vedeli, a kasneje jih je nekajkrat na ta račun dobil, kajti vsak si je mislil, da lahko po

drasa poleg sebe. Stekel je in se takoj vrnil z naročjem kamenja. Modras je kmalu poplačal svojo predrznost z življenjem.

Sinica je ves čas čivkala okoli Filipa, dokler se ni spomnil na njo in "ni nadrobil drobtin, ki jih je drobna ptička pač zaslužila, čeprav ni vedela, da mu je rešila življenje.

Marijana Željeznova - Kokalj:

Afrika

Afrika je lepa!
 Tam se lev potepa,
 palma rase,
 opica se pase,
 v reko Nil
 skače krokodil,
 a zamorček lok napenja,
 zver pred njim se hitro menja!
 Pogoditi hoče noje,
 zdaj zadati cebri afrikanki,
 pa kamele težke hoje
 v dolgi karavani
 v solncu se pomikajo k zaspani
 kači velikanki...

Kdaj so odkrili papir?

Nekoč so pisali na navadne živalske kože, ker še niso poznali primerne sredstva. Obseg kakšnega dela so merili po tem, koliko kravjih kož so potrebovali, da so ga napisali.

Perzijsko sveto pismo je bilo bajep napisano na 1200 kravjih kožah, ki so jih dobili od žrtvovanih živali. 2000 let pred Kristusovim rojstvom je živel v mestu Pergamu kralj, ki je odkril, kako se kože strojijo, da so primernejše za pisanje in od takrat govorimo o »pergamentih«.

Izdelovanje papirja v starem Egiptu

To umetnost so pozneje spoznali tudi v Grčiji in Italiji, dosti kasneje pa je prodrla tudi do drugih narodov na severu in vzhodu. Pri teh narodih so znali navadno le duhovniki brati in pisati. Kože, ki so jih potrebovali za pisanje, so si sami pripravili in ustrojili, tako da so jih namočili v apneno vodo, odrgnili diaško in kože zgladili z lahkim plovcem. Preluknjane in natrgane dele kože pa so potem zalepili.

Kitajska papirnica iz devetega stoletja

Razen pergamenta, pa so že v starem veku poznali še eno sredstvo za pisanje — papiros. Papiros je rastlina, ki rase zlasti v Egiptu in v Palestini. Njeno steblo je trioglato in ima dosti kolen. Za izdelovanje papirosa je bilo treba najprej ostrgati kožo. Potem so stržen narezali v dolge trakove. Polili so ga z vodo in trakove položili tesno drugega k drugemu, da je nastala nepretrgana plast. To so potem prevlekli s klejem, ki so ga dobivali iz raznih rastlin. Na to plast so položili počez še eno plast stržena. Potem so dali vse skupaj pod stiskalnico, dobro osušili in zgladili. Te vrste papir je bil prav uporaben za pisanje.

Okoli leta 100. po Kristusovem rojstvu je znašel neki Kitajec Isai-Lun prvi papir, ki je dandanašnjemu zelo podoben. Napravil ga je iz mešanice cunj, drevesne skorje, starih ribičkih mrež in rastlinskih vlaken. Leta 806. po Kristusovem rojstvu je ustanovila kitajska država prve papirnice. Kakor razne druge iznajdbe, je bilo tudi izdelovanje papirja velika skrivnost za vse nepoklicane. Toda leta 751. sta prišla dva kitajska sodelavca papirja v arabsko ujetništvo in prisilili so ju, da sta morala to skrivnost izdati.

Od ondod se je ta izum razširil po

vsem svetu. Kmalu so začeli izdelovati papir v takih količinah, da je začelo primanjkovati raznih surovin, zlasti cunj. Tedaj je odkril Saksonec Gottfried Keller, da je les dober nadomestek za cunje pri izdelovanju papirja in odtlej se je izdelovanje vseh vrst papirja še dosti bolj razširilo.

Dušan Vargazon:

Kdo je?

Če si ded,
stopi spred:
glej, ko striček
bo konjiček —
brez stremen
in brez ostrog
vrh kolen
zdrvim okrog.

Če si brat,
brž iskat
sestri leka:
tri dni veka
tri noči —
od nikoder
zobkov ni.

Skoči boder
zdaj k ljudem:
sestra prosí —
daj, nu, kdo si?

Hm, ne vem!

Če si črní,
v skok se vrni
tja čez plan:
rad bi videl
v žarkih zlatih,
ali res si
na podplatih
kaj ožgan?

Gustav Strniša:

Toplomer

E, te deklice v petem razredu.

Mala debeluška Tončka s črnimi očmi in okroglim črešnjevim obrazom se vedno smeje in črvlja, mnoge si nagajajo in odmor mine kakor bi trenil.

Pa se oglasi med pavzo suha Minka, ki se zna hripavo smejati in oponašati pijance. Že stoji pred katedrom, drži v desnici svojo torbico, a v levico vzame toplomer, ki ga sname s stene, tolče z njim po torbici, rež obrazce in oponaša sklicatelja Cenca, ki je pretekle dni pri sosedu prodajal staro opravo, pači se, oponaša z rokami vihanje brk in hripavo ponavlja:

»Ena! Kdo da več? Nihče? Samo poglejte to staro omaro! Vem, da je že sam Napoleon shranil v nji svojo obleko, je šel skozi naše mesto! Zgodovinska je in res edna svetovna denarja! E, e, kdo da več?... Ena... Ena in... Ena in... dve!«

Ze se je prijazno nasmehnila in ponujala torbico:

»Vi gospa ste dobili to omaro, lepa omara, sijajna omara! Zadnjič sem jih gledal na starini, niti senca ji ni nobena! Ne dobite je, če jo poplačate z zlatom! Res gospa!«

Pa je Minka s toplomerom premočno udarila po aktovki in počila je cev. Deklica se je prestrašila, tovarišice tudi. Skrbno je obesila toplomer razaj na steno in odhitela v klop. Njena zabava je bila končana. Toplomer, tisti nesrečni toplomer je kazal globoko pod ničlo in tudi njo je zazeblu pri rču, kar globoko jo je zeblo, ko je premišljevala, kaj bo.

Vstopila je gospodična učiteljica. Pouk se je pričel. Vse je šlo gladko. Minka je bila nekaj vprašana. Odgovorila je kakor bi čitala iz knjige in kar vesela je bila, ko jo je gospodična pohvalila.

Pa je gospodično gnalo k toplomeru. Jela je opazovati stopinje toplote in začudila se je:

»I, to pač ni mogoče! Toplomer je pokvarjen, seveda!«

Sedla je k pultu, se s svojimi resnimi očmi zazrla po razredu in ukazala:

»Tista, ki se je igrala s toplomerom in ga pokvarila, naj vstane! Bomo že kako uredile, da ne bo trpela preveč škode!«

Minka je hotela vstati. Tedaj se je oglasil v nji čut napačne sramežljivosti, ki brani človeku, da ne prizna svoje krivde.

In obsedela je. Čutila je, da se je ta ali ona sošolka ozrla skrivaj nanjo, a vse so molčale.

»Zakaj molči? Menda se bo krivka vendar oglasila?« je trše poudarila gospodična, ki je bila vedno mirna potrpežljiva in dobra.

Minka se ni ganila. Zdaj jo je obšla neka hromotna trma in kar dvigniti se ni hotela.

»Po končanem pouku ostanete vse v šoli!« je zamolklo rekla učiteljica. Iz njenih besed ni donela grožnja, temveč trpko očitanje.

Ko je bila šola končana in so učenke obsede, se je spet oglasila gospodična:

»Ne izprašujem vas, katera je to zakrivila, a zahtevam, da se ona sama oglesi! Ali se ne sramuje, da bodo za-

vojlo nje zaprte vse n'ene sošolke in sedele tu po nedolžnem? Ali nima nič prijateljskega čuta?»

In tedaj je Minka vstala. Vsa zadregnjena in zadržana je gledala gospodično, ki se je oddahnila:

»Ti Minka? No, hvala Bogu, da priznaš! Bolelo bi me, če bi se ne bila oglasila, kajti očitala bi si bila, da sem tudi jaz temu kriva, da sem vas pač vzgojila v slabe značaje, saj vas učim že od prvega razreda dalje.«

Nato je gospodična pogledala Minkino

slabo obleko, segla v denarnico in dala na mizo »kovača«:

»Deklice drage! Prispevajte tudi ve, saj ste se zabavale na Minkin račun!«

Res so dale dinarje, kar so jih imele, druge so pa prinesle svoje prispevke popoldne.

In ko je gospodična učiteljica preštetla denar, se je nasmehnila, saj je preostalo še toliko, da je dobila Minka lepo novo krilo.

Deklica je bila gospodični zelo hvalježna, čutila se je olajšano in srečno.

JUTROVČKI PIŠEJO

NAŠ MUCEK

Naš mucek je bel,
sovražnika imel;
ko skupaj sta prišla
že boj se je vnel.

Sovražnik je nil
velik in čil,
je mucka premagal
domov ga spodil.

Je prišel domov
se držal grdo,
v kotichek je sedel,
ga sram je bilo.

Le to si želi,
da zvedeli bi
čitatelji »Mladega jutra«
kaj z njim se godi.

M. Bojko, I. razr. na Grabnu,
Ljubljana

DEKLICA IN ROŽICA

Rožica v dekllico gleda,
rdečo obleko ima,
dekllica žalostna, blede
prosi jo, šepeta:

»Bojna sem, rožica rdeča,
ves moj obrazek je bled,
v tebi je zdravje in sreča —
daj tudi meni ga spet!«

Prebil Silva, IV. razr. na Mladiki,
Ljubljana, Jeranova ul. 13

ZAJCEK

Mali zajček nagajivček
v zelje zmiraj hodil
skop kmetiček pa
opazovat ga hodil.

Gotovo nase in na svoj
želodček misliš
a na smrt se še
pripravil nisi.

Tilka Bračič, učenka viš. narod. šole,
Sv. Marjeta ob Pešnici.

OVCA IN VOLK

Po česti gre mi ovca,
za njo pa volk raca,
hitro jo pohrusta,
obliže si še usta,
zadovoljno se smehlja,
ker tako dobro jed ima.

Fattori Adelina,

uč. I. a razr. II. drž. gimnazije v Ljublan

ZENA IN KRAVA

Zena je imela kravo.
Krava telefa.
Tele je imelo zvončec.
Pa je povesti konec.

Čoh Dragica, uč. 5. razr. Rog. Slatina.

SNEŽENI MOŽ

Sredi polja stoji junak,
bil je junak, belko snežak,
na glavi ima lonec star,
kaj nam bi to bilo mar.
V roki ima nekaj revnega spet,
mello staro, kar pramore ves svet.
Otroci kepalo ga,
glejte moža ubogega.
In ko sneg skopni,
sneženega moža več ni.
Otroci vprašujejo, kam je šel, mož, kam?
Oglje, pipec, lonec in m-ilo je pustil nam.

Srdjan Cazafura,

uč. 4. razr. moškega učil. prišča Maribor,
Kralja Petra trg 4/II.

O ŠKORČKU

Vrnil se je striček škorček
iz kraja južnega,
uračnil se je — norček
je erca — tužnega.

Ah, kak' kruli ta želodček
mrz mračno pritiska,
ves se trese ubogi revček,
grda burja piska.

Tonček je usmiljen deček,
hišico mu naredi,
od matice prihrani hlebček,
ga škorčku nadrobi.

Ljerka Küssel, Črnomelj,
učenka V. b. razr. osn. šole.

RAZDELITEV NAGRAD

Za nagrado so bili izžrebani:

- Mira Šentjunc, uč. I. razr. mešč. šole v Slovenjgradcu.
 Lojzek Golob, uč. IV. razr. deške osnovne šole na Jesenicah.
 Fridka Brgleš, uč. IV. razr., Mirna gora, vas Planina, srez Črnomelj.
 Zvonko Čehovin, uč. V. b-razr. osnovne šole v Trbovljah.
 Slavica Šalamon, uč. IV. razr., Loče pri Konjicah.
 Ivan Silvester Collauti, uč. III. razr., Sevnica ob Savi 78.
 Cvetka Vojvoda, uč. IV. razr. osn. šole v Bohinjski Bistrici.
 Milko Vrečko, uč. osn. šole v Celju, Breg 36.
 Sonja Ulčar, uč. III. razr. osn. šole na Bledu.
 Karol Jerič, uč. III. razr. pri Sv. Kunigundi p. Zreče.
 Stanislava Klemenčič, uč. III. razr. osn. šole v Kamniku.
 Franc Šterbenc, uč. VII. razr. v Dobljčah.
 Zora Drobne, uč. V. razr. v Šmarju pri Jelšah.
 Adolf Logar, uč. I. razr. mešč. šole v Mežici.
 Ciril Gabrenja, uč. IV. razr. osn. šole na Rakeku.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz Mladinske knjižnice »Jutra«.

Prihodnjo nedeljo razpišemo nov natečaj.

UREDNIŠTVO »MLADEGA JUTRA«.

Listnica uredništva

Dragi Jutrovčki! Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli priobčiti spisov sledečih Jutrovčkov: Radivoj Sever, uč. III. razr. v Račah, Ivan Silvo Collauti, uč. III. razr. v Sevnici ob Savi, Vladimír Babošek, dijak I. drž. real. gimn. v Jagodini, Harri Raser, uč. II. razr. v Boh. Bistrici.

Majda Grobelnikova, uč. II. razr. v Ribnici: Stric Matic Ti je prav hvaležen za Tvoje ljubeznivo pojasnilo. Mamica

je imela prav, ko je rekla, da je tisti dopis »plagijat«. Zato dotični tudi nagrade ne bo dobil. Oglasi se še kaj!

Bojan Agrež, uč. VI. razr. v Rajhenburgu: Stric Matic tople sočustvuje s Teboj in s Tvojimi tovariši, ki ste izgubili z Mirančkom Zavšnikom dobrega prijatelja. Posebno roditelja ubogega Mirančka se mu hudo smilita! Stric Matic pošilja vsem najlepše pozdrave!

Križanka »Kakteja«

Vodoravno: 2. misel na izpolnitev žele, 4. kazalni zaimek, 6. nikalnica, 7. prijateljska naklonitev, 8. priprava za čiščenje, 10. žitarica, 11. posoda, 13. del nežne rastline, 14. števnik, 15. del tedna.

Navpično: 1. morská riba, 3. način potovanja, 4. nepošten človek, 5. površinska mera, 7. prebivalec dežele, 9. vino, 12. obrok v prehrani.

Rešitev križanke »Nebotičnik«

Vodoravno: 1. sod, 4. obad, 6. tla, 7. rod, 9. osat, 11. rt, 12. ol, 14. otká, 16. sla, 17. srt, 19. usta, 21. če, 22. ne, 24. nprav, 26. mož.

Navpično: 1. sol, 2. obara, 3. dá, 5. ded, 6. tvor, 8. otok, 10. stol, 13. last, 15. tast, 16. smuč, 18. rana, 20. seno, 23. Eva, 25. rž.

Zanimivosti

Največ potresov je ob ščipu.

V 1000 litrih morske vode je 6/100 grama zlata.

Dober govornik izgovori na uro 6—7000 besed.

V Argentiniji pride na 100 ljudi 120 konj.

Brazilija pridelá več ko pol vse kave, kar jo na svetu popijejo.

V Nemčiji je med sto ljudmi šest kratkovidnih.

V Italiji pride na milijon prebivalcev 250 kaznjencev, v Franciji pa le 60.

Iz 10 kilogramov kosti in cunj napravijo v papirnici pet dekagramov finega papirja.

Najtežja kovina ni platina ampak iridij.

V reki Amazonki živi nad 2000 vrst rib.

Propeler letala se ne giblje tako hitro kakor krila kolibrija.

Rešitev težavnega računa

ki smo jo zadnjih zastavili, je na prvi pogled res zelo težavna. Kdor pa je bistri, je lahko izračunal takole: 1008 ovac je pastir moral razdeliti v dvanajst čred tako, da v vsako naslednjo čredo prideta po dve ovci več. Tedaj prideta v drugo čredo dve ovci več kakor v prvo, v tretjo štiri več, v četrto šest, v peto osem, v šesto deset, v sedmo dvanajst, v osmo štirinajst, v deveto šestnajst, v deseto osemnajst, v enajsto dvajset in dvanajsto dvaindvajset več kakor v prvo. To da skupno 132 ovac. Po takem pride torej 132 ovac več v poslednjih 11 čred, kakor jih je v 12 čredah brez teh 132. Če se torej 132 ovac odšteje od 1008, dobimo ostanek 876. Če ta ostanek razdelimo v dvanajst delov, pride na vsako čredo po 73 ovac. In to število velja za prvo čredo. Vsaka naslednja čreda pa ima po dve ovci več, zatorej mora ovčar razdeliti 1008 ovac v 12 čred tako, da imajo zapovrstjo naslednja števila: 73, 75, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 93 in 95. To je skupno 1008 ovac. Seštej, pa se boš o tem sam prepričal.

Rešitev uganke o barigljih

Račun glede bariglje, ki smo ga zadnjič zastavili, ni pretežak, pa tudi ne prelahak. Moških je bilo devet, žensk pa šest v vinogradu. Za vseh teh petnajst ljudi je bilo v barigljih 39 pol litrov ali 19 in pol litra vina.

Rešitev uganke o kožah

je tale: Oče so prodali devetdeset ovčjih, devet telečjih in eno volovsko kožo. Tako je torej bilo vsega skupaj 100 kož za 100 dinarjev.

Rešitev zadnje uganke pa še ena o ovcah

Pastir je računal vso noč in zjutraj je dognal, da je pastirica pasla 36 ovac. Tako je rešil uganke, ki smo jo zadnjič zapisali.

Zdajci si je pa še pastir izmislil svojo in dejal pastirici:

»Šel sem onikrat v Srednjo vas po opravkih. Srečam tam Jurja in Tinčka, ki sta ob cesti ovce pasla. In ko ju vprašam, kakor tebe zadnjič, koliko ovac paseta, mi pravi zviti Jurče: Če bi Tinče meni eno dal, bi jih jaz še enkrat toliko imel kakor on. Če pa bi jaz njemu eno dal, bi jih oba imela enako število! — Daj, pa ti izračunaj, ki si brihtna, koliko jih je pasel Jurče in koliko Tinče.«

(Rešitev prihodnjic)